

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 97.583 van 9 juli 2001
in de zaak A. 93.228/XIV-4560.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. VRIJENS,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Kortrijksesteenweg 551

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
 2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.
- ENDFIELD**

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX van Afghaanse nationaliteit, op 4 juli 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 mei 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 24 januari 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 mei 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 20 juli 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 18 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 13 juni 2001 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. HAEGEMAN die, loco Advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 12 augustus 1999 en verklaart zich vluchteling op 13 augustus 1999.

1.2. Op 24 januari 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 9 mei 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 18 april 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Pashtou machtig is.

Betrokkene beweert een man met de Afghaanse nationaliteit te zijn afkomstig van het dorp Sharshaid (de provincie Nangarhar). Hij beweert dat zijn vader lid zou zijn geweest van de Khalqpartij en om deze reden zou zijn omgebracht door een Moudjaheddinf(r)actie. Betrokkene zou gevlucht zijn omdat hij zou bedreigd zijn met gedwongen recrutering door de Taliban. Aan betrokkenes identiteit en nationaliteit kan totaal geen geloof worden gehecht.

Vooreerst beheerst betrokkene allerminst de Afghaanse kalender. Hoewel hij verklaart dat hij in regel de Afghaanse kalender gebruikte, kan betrokkene de maanden niet correct situeren in de verschillende Afghaanse seizoenen. De derde maand van de Afghaanse kalender situeert hij in de winter (terwijl dit overeenkomt met de maanden mei-juni van de Westerse kalender). Ook de lentemaanden Hamal en Saor situeert hij in de winter. De herfstmaand Akrab evenals de maand Qaos (die overeenkomt met november-december) situeert hij in de zomer. Tenslotte plaatst hij de maand Assad (juli-augustus) vlak na de winter.

Bovendien is zijn kennis van de in Afghanistan geldende tijdrekening ondermaats.

Betrokkene verklaart geboren te zijn in het jaar 1341. Dit komt overeen met het Westerse jaartal

1962 wat zou betekenen dat betrokkene achtendertig jaar oud zou zijn. Hij beweert echter negenentwintig jaar oud te zijn.

Ook is zijn kennis van de politieke situatie in Afghanistan onvoldoende. Zo beweert hij dat de Russische soldaten in 1994-1995 Afghanistan verlieten. De reden zou zijn dat ze te veel verliezen zouden hebben geleden in hun strijd tegen de Moedjaheddin. Dit is niet correct. De Russische soldaten verlieten het land in 1989, nog tijdens het Communistische Watanregime. Generaal Dostoem kan hij niet situeren en dit terwijl hij leider is van de belangrijkste oppositiegroeperingen tegen de Taliban. De belangrijke oppositiegroepering Hezbi Wahdat kan betrokkene evenmin situeren. De leider Maulawi Mohammed Nabi situeert hij foutief bij de partij Nejat-E-Melli terwijl het de leider is van de Harakat Enquelabi Islami. Op de vraag wie de leider is van de partij Harakat Enquelabi Islami verklaart hij het antwoord niet te kennen.

Ook is het ongerijmd in de Afghaanse realiteit onder het Communistisch regime dat betrokkenes vader die lid zou zijn van de Khalq-partij betrokkene naar een moskee zou sturen voor scholing, dit terwijl er een door de communisten ontworpen onderwijsnet aanwezig is in Afghanistan.

Tenslotte gebruikt betrokkene tijdens het verhoor een aantal woorden van de Urdu-taal die niet voorkomen in de Pashtou voertaal van de regio Nangarhar waarvan betrokkene beweerde afkomstig te zijn. Zo gebruikte hij het woord DAS voor het getal tien, het woord KAPRI voor kledij en het woord JARNIL voor generaal.

Alles wijst erop dat betrokkene niet de Afghaanse nationaliteit bezit. Bijgevolg kan geen geloof worden gehecht aan zijn vluchtrelaas dat zich afspeelt in Afghanistan. De beslissing van (de) Dienst Vreemde-lingenzaken dient dan ook te worden bevestigd zij het gebaseerd op andere motieven.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 24 januari 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden

teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.
(...)".

2.1.

Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

2.2. Overwegende dat de middelen die verzoeker ontwikkelt voldoende duidelijk zijn omschreven zodat de Raad van State hierop kan antwoorden; dat de exceptie van de tweede verwerende partij wordt verworpen;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Eerste middel: schending van de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat de bestreden beslissing de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer deze zonder een duidelijke en wetenschappelijk(e) onderbouwde motivering stelt dat verzoekers Afghaanse nationaliteit niet is vastgesteld.

Dat de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen enkel en alleen gesteund is op de vaststelling dat verzoeker vragen aangaande Afghanistan (ondermeer politieke) niet kon beantwoorden.

Dat vervolgens verweerder zomaar afleidt dat verzoeker niet afkomstig is uit Afghanistan.

Dat door de de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zelfs geen rekening werd gehouden met de vaststelling dat verzoeker in zijn land nooit school liep (in (een) moskee heeft hij geleerd te schrijven), zoals hij tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 18.11.1999 (vraag 37) en op het Commissariaat-generaal dd. 18 april 2000 (p. 1) uiteenzette.

Dat de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer zij slechts steunt op enkele onvolkomenheden van verzoeker en geen rekening houdt met het feit dat verzoeker in zijn land nooit school liep.

Dat verzoeker opmerkt, gezien de twijfel omtrent zijn nationaliteit en identiteit, enkel een linguïstisch en/of een uitgebreid deskundig wetenschappelijk onderzoek een onomkeerbaar uitsluitel kan geven omtrent zijn identiteit.

Dat van een gespecialiseerd administratief rechtscollege zoals het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen mag verwacht worden dat zij zorgvuldiger en met meer wetenschappelijke precisie haar beslissing motiveert.

Dat de bestreden beslissing de artikelen 52 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt, wanneer deze zonder een duidelijke en wetenschappelijk(e) onderbouwde motivering stelt dat verzoekers Afghaanse nationaliteit niet is vastgesteld.";

3.2. Overwegende dat de verzoekende partij niet in het bezit is van enig identiteits- of reisdocument; dat derhalve een onderzoek dient te worden gevoerd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar de beweerde herkomst van verzoeker, door hem eenvoudige vragen te stellen betreffende zijn land en zijn omgeving; dat ook van

een laaggeschoolde kan verwacht worden dat hij deze vragen kan beantwoorden;

Overwegende dat de verzoekende partij zelfs eenvoudige taalkundige, geografische en politieke vragen niet correct kan beantwoorden tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal :

- Verzoeker beweert de Afghaanse kalender te gebruiken, maar blijkt hem niet te beheersen. Hij kan de maanden niet correct situeren in de verschillende Afghaanse seizoenen. Zo situeert hij de derde maand van de Afghaanse kalender in de winter, terwijl dit overeenkomt met de maanden mei-juni in de Westerse Kalender. De lentemaanden Hamal en Saor situeert hij in de winter en de herfstmaand Akrab en de maand Qaos (november-december) situeert hij in de zomer. De maand Assad (juli-augustus) situeert hij vlak na de winter.
- Ook verzoekers kennis van de in Afghanistan geldende tijdrekening is beperkt. Hij verklaarde geboren te zijn in het jaar 1341, wat overeenkomt met het Westerse jaartal 1962, terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingen-zaken beweerde in 1970 geboren te zijn.
- Zijn kennis omtrent de politieke situatie in Afghanistan is ook zeer beperkt (de bezettingsduur door het Russisch leger, de identiteit van de verschillende partijen en de identiteit van de leiders).
- Zo verklaarde verzoeker dat zijn vader lid zou zijn van de Khalq-partij en hem naar een moskee zou hebben gestuurd terwijl er een door de communisten ontworpen onderwijsnet aanwezig is.
- Tenslotte gebruikt verzoeker tijdens het verhoor woorden in het Urdu die niet voorkomen in de Pashtou voertaal van de regio Nangarhar, vanwaar verzoeker beweert afkomstig te zijn;

Overwegende dat de verzoekende partij de vaststellingen van taalkundige, geografische en politieke aard niet betwist; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in redelijkheid kon besluiten dat "betrokkene niet de Afghaanse nationaliteit bezit"; dat indien de feiten, op grond waarvan een maatregel wordt genomen, vatbaar zijn voor directe, eenvoudige constatactie door de Overheid, er geen reden is deze te onderwerpen aan "een linguïstisch en/of uitgebreid deskundig wetenschappelijk onderzoek"; dat de bestreden beslissing de feitelijke en juridische overwegingen bevat die eraan ten grondslag liggen en dat deze afdoende zijn; dat verzoeker niet aantoont dat artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden werd; dat het eerste middel niet gegrond is;

4.1.

Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Tweede middel: schending van het artikel 1.A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951.

Dat verzoeker in zijn land door de aan de macht zijnde Talibanpartij wordt gezocht omdat hij weigert, uit politieke motieven, zich bij hen aan te sluiten.

Dat de vrees voor vervolging, in hoofde van verzoeker, bevestigd wordt door de mensenrechten rapporten aangaande Afghanistan.

Dat uit het Amnesty International Annual Report 2000, Afganistan, duidelijk blijkt dat de Taliban op grote schaal de mensenrechten in Afghanistan schenden en elke politieke opposant zelfs vermoorden (cf. stuk 2).

Dat door verzoekers beroep ongegrond te verklaren het art. 1, par. A, al. 2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, geschonden wordt.";

4.2 Overwegende dat uit wat voorafgaat en uit de analyse van het eerste middel volgt dat verzoeker het in de huidige stand van de procedure niet aannemelijk maakt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte een bevestigende beslissing heeft genomen; dat, aangezien uit deze beslissing volgt dat verzoeker geen aanspraak kan maken op de hoedanigheid van vluchteling, hij niet de schending kan inroepen van artikel 1, (A) 2, van het Verdrag van Genève, dat op hem niet van toepassing is; dat het tweede middel niet gegrond is;

5. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in
openbare terechtzitting, op negen juli tweeduizendeen,
door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.